

Н. ЦАНКОВЪ

Музикалното дѣло въ Севлиево

Може да се похвали гр. Севлиево, че въ турско време то е било мѣстото, отъ гдето се е разпространило църковното пѣние. Хаджи Ангелъ Ивановъ съ своята прочута книга „Псалтикията“ е замѣстилъ гръцкото съ славянското църковно пѣние въ време на църковната ни борба съ гърците за независима българска църква. Въ тази епоха като музикални дейци сж били както свещеницитѣ, така и учителитѣ, когато сж обучавали деца и възрастни хора на четене църковни книги и пѣене по псалтикията за обслужване нуждитѣ на църквата. Свѣтскитѣ пѣсни сж пѣли момитѣ и младитѣ жени по тлаки, седѣнки, белѣнки и пр. Чрезъ тѣхъ се е предавала тѣжата на роба-българинъ или пѣкъ сж имали характеръ на възпѣване мѣстни прояви, припѣви и пр. Такива пѣсни женитѣ учили една отъ друга, седнали предъ портитѣ си да предатъ на лунна свѣтлина.

Първоначално свещеницитѣ сж се занимавали съ църковното пѣние, които после се замѣстватъ отъ килийнитѣ учители, миряни, като учили децата да пѣятъ църковни пѣсни, да канерватъ и най после имъ предавали свѣтска пѣсенъ, но съ църковенъ напѣвъ. Най стариятъ учителъ, който е училъ децата на школско пѣние презъ 1840 г., е било даскалъ Никола Ивановъ. Сжщо така презъ 1846 година даскалъ Петко Р. Славейковъ каралъ децата да пѣятъ свѣтски пѣсни. Презъ 1860 година даскалъ Маринъ Софроневъ е почналъ да учи децата по пѣние за прослава на Светитѣ братя Кирилъ и Методи, но съ источенъ църковенъ напѣвъ. Сжщо така предавали сж се пѣсни на турски езикъ за прослава на владѣтеля — Султанъ, които сж изпѣвали ученицитѣ на дошлиитѣ гости